
KULE
www.kulekitap.com

deneme
mahcubiyet günlükleri
ersin yılmaz
ISBN 978-975-2470-02-6
1.Basım, İstanbul, Nisan 2017
Genel Seri:10 Deneme Serisi:1

Kule Kitap©
www.kulekitap.com
www.budukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/ Yenibosna

Eserin bu baskı için tüm hakları Kule Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Kule Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

mahcubiyet günlükleri

ersin yılmaz

Ersin YILMAZ

1990 yılı Mayıs ayında İstanbul'da doğdu. Aslen Eskişehirli. Altı yaşına kadar Sinop Türkeli'nde yaşadı. Altı yaşından itibaren üniversiteye öğrenimine kadar İstanbul Bakırköy'de yaşamına devam etti. Ege Üniversitesi İstatistik bölümünü bitirdi. Üniversite öğrenimi boyunca beş yıl İzmir'de yaşadı. Mezuniyet sonrası altı ay kadar Kahramanmaraş'ta kaldı. Yüksek lisans için Muğla'ya geldi ve bu esnada evlendi.

Şu anda Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi İstatistik bölümünde araştırma görevlisi olarak çalışmaktadır.

"Mahcubiyet Günlükleri" yazarın baskıya alınan ilk eseridir.

"Faydasız bir asrın sakat mahsülleri
Benimki gibi bir kalbi asla memnun edemeyeceklerdir."
Charles Baudalaire

Ağabeyim'e

I.

Hayat, bağışlanmış bir attır, fikrimce.
J.D. Salinger

Bu, bir aklın incinmesidir. Fasit bir daire. Rica minnet eğiliyorum toprağa. Tek tek uzaklaşıyorum. Öyle yara aldığım da yok. Sakin, suskun, saçma... Üzerime bir şeyler yıkılıyor. Hemen kaçmak istiyorum. Ahşap, yıpranmış kapıyı açıyorum. Kapının önünde bir çift terlik görüyorum. Giyip gidiyorum. Birazdan, daha çok üzülen insanlar olacağız. Hemen gözüm bir minare arıyor. Ya da öyle olmasını istiyorum. O günü kısa bir hikaye olarak geçirmek istiyorum. Henüz görünemedim. Sarılmam gereken bir şey gibi geliyor bana minareler. Topyekün çocuklara saldırıyorum neredeyse. Bana ahkam kesiyorlar. "Topumuzu versene lan!" diye bağırıyorlar. Sanıyorum şişmanım. Bunu daha önce fark etmemiştim. "Ben almadım ki" diyorum. "Sen aldın lan gördük, yalan söyleme!". Yalan söylemiyorum. Top ben de değil. Üstelik çok kaba konuşuyorlar. Arkama bakıyorum. Kaçacağımı sanıp üzerime çullanıyorlar. Şapkamı yukarı kaldırıyorum artık. Gözyaşlarımı silmem gerekiyor. Karşı kaldırıma geçiyorum. Kısa hikayemi bırakıp kaldırımdan yola iniyorum. Bu yola inme meselesine her defasında mahcup oluyorum. Ayaklarımı nasıl kullandığımı bilemiyorum. Yine de içimden küfür etmek istekleri geliyor. Reddediyorum. Börekçinin yanından geçerken ayıp olur. Yağmur yağacak gibi. Terkedilmemek şımartıyor beni. Yukarıdan gelen damlalar, sevildiğimi düşündürüyor bana. Kaçacak bir yer buldum. Ayaklarım yine de çıplakmış gibi geliyor. Rahatsız oluyorum. Yemyeşil bir parkta bir banka oturuyorum. Aslında bağdaş kurasım var. Bomboş hayallerim, bomboş ümitlerim ve devasa kalp kırmışlıklarım var. Şu an, tam şu an, aslında canıma minnet. Yani rahatlık, peşinden bir sabırsızlık ve tahammülsüzlük getiriyorsa, bu iyi bir şey değil. Veya bu görebildiğim bir şey değil. Afili bir tasma takıyorum ama, bunu söylemeden geçemeyeceğim. Fiyakalı bir üniformam var ve yeni çoraplarımı hala giyiyorum. Sanırım kayda değer bir yaşamım var ki kayıt altındayım. Bu tedirgin edici. Tutarsız değil fakat aklım almıyor. Mecbur de-

ğil zaten. Her şeyi anlayamam. Bir yol kadar aklım var. O da kocaman yokluklar içeriyor. Böyle kocaman çukurlar. Sonsuz yol var. Bir sürü de zengin. Kaybetmemek imkansız. O nedenle ilk gördüğüm kuşa hayran oluyorum ve bu sadece birkaç saniye sürüyor. Unutuyorum. Bu konuda çok hızlıyım. Nefret edilecek kadar çok. Bu saydam bir hayat. Fakat yine de edilgen oluşumu kabul edişim beni rahatlatıyor ve gittikçe daha sabırsız hale geliyorum. Bu bir sorun değil sanırım. Takva mevzunda hep yerinden oynayan algı meseleleri gibi biraz. Bu mevzuda bir kulenin üstüne kaçak kat çıkarken aşağıya düşmüşlüğüm olduğundan, çok mahcubum. Üzgünüm. Hemen indiriyorum şapkamı ve kuşların hepsinden, taşların hepsinden teker teker utanıyorum. Nefes alışımın, bir özür dilekçesiyle olura bağlandığını duyuyorum. Cinai bir endişe bu.

II.

Güzel dünya
bile derim sana-
acıtmasan ya öyle...
Oruç Aruoba

Yeni bir dosya hazırlıyorum. Tahakküm hakkında. Yarı yarıya kayıplık içeriyor. Donmuş yerlere benziyor biraz. Şu kutup ülkeleri gibi. Yine de, her şey gibi riyazete ihtiyacı var. Gülümsemek için bir anlam beklemeyen, dümdüz gelip geçen bir hayatın kıyılarında şapkası ve oltasıyla öylece yaşayıp giden... Afili bir yakınlığı olmayan ve habire birileri belki sever diye hoş sözler yazan... Daha fazlası bu, içinde hiç gece bulunmayan bir mevzu. Tek başınalıkla falan ilgisi yok. Belki hoş ve zarif bir kadından bahsediyor olabilir. Uzun kirpikleri olan ve dolayısıyla kocaman gözlere sahip, tuhaf, karanlık bir kadın. Bir cümleye giriş için en uygun sözcüğün "ben" olmadığının farkına varabilmiş üzgün, kederli insanların yaşayabileceği bir cümle hayaliyle hazırlıyorum bu dosyayı. Bir takım şeyler hakkında. Sakin sakin yağmuru izlemek veya yağmuru sevmek diye şeyler yok içinde. Mekanik bir selamet içeriyor olabilir belki. "Çünkü" bağlacının hiç geçmediği ve çokça cinayetin işlendiği bir müzikal olabilir belki. Ve orkestrayı da mezarından kalkıp Uğur Dikmen yönetir. Nefret söylemlerinin barınmadığı diyemeyeceğim. O en başta bir varoluş getirisi. Kimsenin vazgeçemediği bir his. Bir ilkokulda, küçük bir çocuğun, diğer küçük çocuklar tarafından taşlanması ve ağzı yüzü kan içinde kalması sonucu, birilerini söz ile ikna edip karşı bir cepheye dönüşmesi gibi. Gerçi Barış Manço her daim benden daha iyimserdir ve bu, gerçekten, yüce bir mahcubiyet. Balkondan bakıp elimde çay bardağı, karşı binanın cayır cayır olmasa da yanışını seyretmek benim için normaldir. Biraz daha üzgün olsaydım belki, hüzün beklemekler olsaydı hayatımda, çayımı karıştırırken daha hisli şeyler çalabilirdim. Bu böyledir artık. Mahallenin, oyuncaklarını kırmaya merhameti elvermeyen çocukları koşar girer yanan binaya. Geri kalanlar işe yetişirler, dedikodu yaparlar, saçma sapan yazılar yazanlar vardır, he belki biri itfaiyeyi aramayı akıl eder. O bir dehadır. Yani, kim

ister ki bunu! İnsanların ölmesi için savaşa gerek yok. Yangınlar, seller falan iyidir. Hiç mi akıl edemiyorlar. Okumuyorlar Tanrım! Bir okyanusun ortasından herhangi bir kıyıya karşı bas bas bağırıyor gibiyim. Bir rezalet tertip ediyorum şu anda. Omuzumdaki melekler hakkında. Bana denk geldikleri için onlardan özür dilemek istiyorum. Ömrüm boyunca bunu yapmak istiyorum. Nihai olarak benden kurtulacaklar ama, onlara karşı çok mahcubum. Anneme karşı da. Halbuki daha bir şey görmedim. Bir sürü cinayetin ve muhtaçlığın içinde, unutmak için uydurulan sarhoşlukların beni yutup anında geri tükürdüğü bir zararlı haline gelince açık söyleyeyim, korktum. Daha önce böyle değildi. Yine de uydurup inandığım gerçeklerden taviz veremiyorum. Kalın ve kötü kokan algılarımın beni cinnete getirmesine müsaade etmeyeceğimle alakalı biraz da bu dosya. Artık duygu yoksunu biriyim. Ve bu şekilde bir "biri" olmak diye uç bir çelişkinin pek tabii doğaya ve Allah'a karşı yan çizen bir varlık sergilemesi kaçınılmaz oluyor. Bazı kelimeleri hiç bilmiyorum ya, o çok dokunuyor aslında.

III.

- Ama konuşmuyor
+Evet, bu iyiliğin dili
Albert Camus-Amerika Günlükleri

Bak, burada bir sataşma var. Var diyorum tartışmasız. Kaçıncı kez daha iyi bir üzülmeye içimi hazırlıyorum. Öyle gerçek hayattan örnekler yok ki burada. Mesela aklım başımda bir vapura binmedim İzmir'de. Yahut kocaman bir Ayasofya için telaş olmadım. Öyle Sultanahmet meydanında bankların birinde otururken dedim ki, "şu yapıya bakarken ağzının suyu akan biriyle tanışmak isterdim." Değişik veyalamalar yapılabilir. Takır tukur yazılan kelimeler bunlar. Daha detaylı incelenmesi imkansız, katmansız bir sığlık. Bir salaklığın tekrar ve tekrar peydahlanması ve vazgeçilmesi kesinlikle muhtemel. Varlığa dair her an, her süreç, belli bir mizaçla süreksiz ve uydurmadır. Minnet ihtiyacıyla yanıp tutuşan bir sığışmaya doğru gidiyorum. Burada, aşağıda bir yerlerde, incecik bir örtü altında derin bir çukurun içinde, olmaması gereken çığlıkları atıyorum. Yine de, burada da bazen kaldırımlara ve merdivenlere rastlıyorum. Henüz kimseye bunlardan bahsetmiyorum. Aklıma her düşeni söylemek zorundaymışım gibi. Hah! Telafisi mümkün olmayan hiçbir şeyin olmayışı yüzünden şikayet eden her yaşayış biçiminden saklanıyorum. Sana hiç baktım mı? Hayır! Sadece bazen müzik dinlerken sesini duyar gibi oldum. Gayr-ı ihtiyari kendimden geçmelerim ile belki sakıncalara sebep olmuşumdur. Burada yalnızım. Hayır değilim. Bak bunu unutmuşum. Hemen ellerimle yüzümü kapıyorum. Defalarca söyledim böyle şeyleri şişelere doldur diye. Fakat karanlıkta göremiyorum ki. Halılar kirlenmiş artık. Yeniden birileri gelecek sanırım. Daha zor da olabilirdi. Bitti. Düğüm olan hiç bir şey yok. Bir sahipliğe köle olmadan ve örtüyü hiç kaldırmadan geçen onca zamandan sonra biraz duruldu gibi burası. Çıksam mı?

IV.

Sende olanı sıkı tut. Gerçi bütün bunları hep biliyordum.
Andre Gide

Bomboş bir yoldayım. Masanın birinde oturuyorum. Hiçbir şey olmuyor. Sadece daha kızgın bir an yaklaşıyormuş gibi. Dizimi masaya dayıyorum. Sonsuz günden belki bir tanesinde, bir anlık bir rahatlık hissi doluşuyor içime. İşte o anda dizimi masaya dayıyorum. Etrafım yeşil dağlarla çevrili. Dağ dediğim de o kadar da yüksek olmayan küçük boylu, kaşları çatık şeyler. Fakat kibirlerinden değil de, bir şeye kızmışlar gibi çatık kaşları. Yüksek ihtimal bana kızmışlardır. Bu hayatın, bu manzaranın, bu kıyımın hiç de şans eseri olmayarak bana denk gelmesi canlarını sıkıyor olabilir. Tanınmayan taraflar saklanmaya başlayınca üç veya dört defa volta atmak icab ederdi eskiden buralarda. Adet böyleydi. Sonra büyük büyük cinayetler işlendi tabii. Bu cinayet dediğim şeyler, bir kendinden geçme halinde sarılmaya meyyali olan nice insanın uçsuz bucaksız bir toprak isteminden oldu. Sakin olabilenler boş bulundular. Tarihte birçok krallık vardır. İyi insanlar vardır, sabit kadem yürüyenler ve hatta müziğe ilgi duyanlar vardır. Kadim bir dilde göklerden gelen dikenli bir telin dünyayı kanırtarak tüm ihtimallerin içine sıçması ve devasa bir mahva sebep olması hissiz, nidasız anlatılır ve kıyametin de tamamen rehavetten koptuğu söylenir. Toprağın bahsi geçmez. Uzmanlarca anlaşılamamış bu sezgisel dağınıklık, sözü edilen ulu cinayetlere temel olmuş. Yine de hala kadrajla ilgili bir problem var. Dizimi aşağıya çekiyorum. Uzun bir dönem, uzun bir koridor da hiçbir şey yapmadan oturdum. Çağırılmayı bekledim durdum. Beklediğim şey bir ödül veya ölüm değildi. Beklemeye değecek bir şey de değildi. Kalkıp gitmek için bir sebebim yoktu sadece. Bazen duvarlar hareket edip, yeni renkler gösteriyordu bana. Taşkınlık yapıp yumrukluyordum onları. Ellerim çatladı sonra ve ince uzun çizgiler halinde kanlı yarıklar meydana geldi ellerimde. Kaşlarımı kaldırarak öyle bir şaşırdım ki kalkıp gitmek zorunda kaldım. Sırt çantamı alıp neredeyse kendimi arkadan seyredercesine yürüdüm. O koridorda uzun yıllar yürüdüm ve doppler etkisine inanmaktan vazgeçtim. Moralimi bozuyordu.

Çantamdan sigara çıkarıp gizli gizli içiyordum bazen ve o esnada, aynı anda olan ne varsa onları düşünüyordum. Karanlığı sevdiğime karar verdim o sıralarda. O yürüyüş esnasında bir ara güneş doğar gibi oldu ve her yere yılışmaya çalışan o ışık demetlerinin her birinde bir kainat peydah oldu. Ve her bir ışık demetinin içinde aynı şey gerçekleşti. Hiç gereksiz bir sürü büyük patlama. O kısacık alacakaranlıkta, darmadağın gerçeklerin iyice birbirine karışması midemi bulandırıyordu. Sonra Allah'tan karanlık oldu. Tabii buraya geleli yavaşladım. Sessiz hayaller kurdum. Sessizce titreşimler uydurdum dudaklarımdan. Eskiden bu oturduğum yer bir meyhaneymiş. Geleni gideni ziyadesiyle memnunmuş buranın. Fakat, kardeş kardeşi boğazlamış bir gün burada. Sonra kapatılmış, sonra yıkılmış, bir ara camii yapalım demişler fakat kıyametin alametleri şahlanınca buranın horul horul gezinen memnuniyetsiz, garantici eşrafı, alametleri çoğaltmayalım diyerekten vazgeçmişler. Derme çatma kutusunda kırbacıyla bir adam geldi buraya bir ara. O gelince dağların bazıları inlemek ve titremek suretiyle bizi korkutunca herkes evine girip kapılarının arkasına tahtalar çaktılar. Rehavet iyice ücrada kalmıştı o gün. Adam sakince oturdu buranın meydanında. Ben o sırada dağa bir şey olmuş mu diye bakmaya gidiyordum. Yine de içimin huzursuzluğu kendimden kaynaklanıyordu. Çirkin çığlıklar eşliğinde uzun patlamalar duydum bir dağa çıkarken. Yine gökyüzünden meydana, inceden bir ışık huzmesi indi. Tüm renkleri alıp gitti. Talihsiz bir uçkur düşkünüymüş gelen. Mazlumun bir dua etmiş. İçten içe sadık yine de gökyüzü. Bazıları tövbeler tövbesi Allah'ın emrine zorla girdiğini söyler gökyüzünün.

Buralarda olan şeyler güzel bir müzik değil ki, veya tertemiz bir kaynak suyunun fışkırması da değil. Birbirini seven mahalle sakinleri veya ortak bir dayanışmanın sonu kanla bitmemiş bir mücadelesi de değil. Şimdi kainatı dört bacaklı masa gibi düşünsek, en az üç bacağı çatırdıyorsa bu masanın, tahammül biraz enayiliğe tekabül eder tabii. Aşırı sakıncalı kayıpların yeryüzünü vardıracağı yerde pinekliyorum şu anda. Hiç fiyakalı olmayan sancılar çekilirken küfür etmeyenlerin dili kopsun! Teşekkür ederim.